

Arrest

nr. 90 238 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 maart 2012, verklaart er zich op 27 maart 2012 vluchteling.

1.2. Op 19 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in Kabul stad waar u tot 2002 samen met uw gezin hebt gewoond. In 2002 bent u alleen naar Peshawar in Pakistan vertrokken waar uw grootouders leefden. U wilde uw studies verder zetten in Pakistan waar de kwaliteit van het onderwijs beter is dan in Afghanistan. In Peshawar behaalde u een diploma in Business Administration en een diploma in Financial Accountancy. In 2009 bent u vervolgens samen met uw grootouders teruggekeerd naar Kabul gezien uw tantes die in Peshawar woonden opnieuw naar Afghanistan waren verhuisd en uw grootouders niet alleen wilden achterblijven. In Kabul hebt u dat jaar een Bachelor in Business Administration behaald. In 2010 bent u vervolgens beginnen werken als Customer Service Officer in de Afghanistan International Bank. Na een opleiding in Islamabad werd u gepromoveerd tot Management Trainee Officer. U werkte in die hoedanigheid op het Treasury Department. Op 6 augustus 2011 werd u op uw gsm gebeld. Een onbekende persoon begroette u, zei dat hij u kende en vroeg u om mee te werken. U antwoordde hierop: 'Als ik u niet ken, hoe kan ik u dan helpen?'. U hing vervolgens op. De volgende dag werd u opnieuw gebeld door dezelfde persoon. Opnieuw vroeg hij uw hulp waarna u ophing. Een aantal dagen daarna was u met een taxi op weg naar uw werk toen u wederom werd opgebeld door dezelfde onbekende persoon. Hij zei u dat hij wist welke kleren u droeg, waar u was en met welke auto u reed. U antwoordde dat u niet kon praten omdat u in een taxi zat. U was bang dat de taxichauffeur misschien voor de veiligheidsdiensten werkte. Toen u even daarna aan de deur van uw kantoor stond, werd u opnieuw opgebeld. Deze keer legde de onbekende persoon uit dat hij gegevens nodig had van drie geldwisselaars: Zulmay Osmani, Amanullah Abassi en Abdul Rahim. Hij wilde weten wanneer ze naar de bank komen, wie voor hen geld komt afhalen en hoeveel geld ze afhalen. U antwoordde niet en hing op. U bent na dat telefoontje gewoon gaan werken. Toen u op het einde van de dag weer naar huis ging, vertelde u aan uw vader wat er was gebeurd. Jullie gingen vervolgens samen naar de politie om klacht in te dienen. De politie zei u uw oproepen steeds te beantwoorden zodat ze het nummer konden traceren. U gaf uw gsm aan uw vader en bent zelf ondergedoken, eerst bij uw oom en daarna bij uw tante in Kabul. De onbekende persoon heeft nog een aantal keer gebeld met uw vader. Hij zei dat u terug moest gaan werken en dat als u dat niet deed, u vermoord zou worden. In november 2011 werd de auto van uw vader gestolen. De onbekende persoon belde opnieuw en zei dat ze u, net als de auto, gemakkelijk kunnen meenemen. De politie had ondertussen kunnen traceren van waar de onbekende persoon u steeds belde en is naar daar gegaan. Er werd echter niemand gevonden. Aangezien het duidelijk was dat de politie niets kon doen, besloot u na zes maanden ondergedoken te hebben geleefd, Afghanistan te verlaten. Op 2 februari 2011 bent u vertrokken naar Pakistan. In Pakistan werd u gebeld door uw vader die u vertelde dat uw oom, bij wie u ondergedoken had geleefd, was vermoord door onbekenden. Op 17 maart hebt u het vliegtuig genomen naar Turkije van waaruit u bent verder gereisd naar België. U diende op 27 maart 2011 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de door u beweerde problemen louter inter-persoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaarde immers enkel problemen te hebben gehad met een onbekende persoon die u telefonisch vroeg gegevens door te geven van drie geldwisselaars, klanten van de Afghanistan International Bank waar u werkte (CGVS, p.14-15).

Voorts dient er gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden, incoherenties en bedenkelijke verklaringen uwentwege, die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen.

Zo staaft u uw vluchtmotieven aan de hand van drie kopieën van klachtenbrieven gericht aan de politie in Kabul: twee klachten tegen de onbekende die u telefonisch bedreigde (stuk 10) en één aangifte van diefstal van de auto van uw vader (stuk 12). De door u neergelegde documenten zijn echter in strijd

met uw verklaringen ter zake, en ook uw verklaringen onderling aangaande de door u beweerde problemen zijn tegenstrijdig.

Ten eerste verklaarde u op 10 augustus 2011 klacht te hebben ingediend bij de politie tegen de onbekende die u telefonisch bedreigde (CGVS, p.11). Deze datum staat eveneens aangegeven op het document dat u hebt neergelegd (stuk 10) (CGVS, p.11). De door u aangegeven datum is echter in strijd met uw verklaringen aangaande uw laatste werkdag voor de Afghanistan International Bank. U stelde immers meermaals tot 14 augustus 2011 te hebben gewerkt voor de bank (CGVS, p.6-7, 14 en 18), hetgeen zou willen zeggen dat u nog zou hebben gewerkt nadat u de politie had ingelicht over uw problemen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dat niet het geval is geweest. U stelde immers dat de dag dat de onbekende persoon u vroeg gegevens door te spelen van geldwisselaars, de laatste dag was dat u was gaan werken en dat u pas nadien naar de politie bent gestapt, wat in strijd is met de door u gegeven data (CGVS, p.14-15 en 17-18). Dat u wel concrete data gaf maar dat u deze data niet correct kon plaatsen in het verloop van uw asielrelaas, tast de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aan.

Wat betreft vervolgens uw vermoedens dat de auto van uw vader op 14 november 2011 zou zijn gestolen door de persoon (en/of handlangers van die persoon) die u opbelde en uw medewerking vroeg om gegevens van klanten door te spelen (CGVS, p.14), dient opgemerkt te worden dat u en uw vader in de aangifte over het verdwijnen van de auto (stuk 12) helemaal niets hebben gezegd over een eventuele link met de dreigtelefoontjes (CGVS, p.20), wat hoogst merkwaardig is. Meer nog, u verklaarde in de aangifte dat de daders onbekend zijn (CGVS, p.20). U gaf hiervoor als uitleg dat de persoon die u opbelde een onbekende is en dat de dader(s) die de auto heeft (hebben) gestolen bijgevolg ook onbekend is (zijn) (CGVS, p.20). Dat is echter geen afdoende uitleg. Ook uw verklaring dat de politie al op de hoogte was van het verband tussen de twee zaken (CGVS, p.20), verandert niets aan het feit dat verwacht mag worden dat u deze vermoedens zou concretiseren in de aangifte van diefstal. Hoe dan ook betreft het in casu slechts een aangifte van diefstal van de wagen van uw vader, hetgeen op zich geenszins van aard is de door u aangehaalde problemen te staven.

Bovenvernoemde documenten zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten te ondersteunen. In tegendeel, de door u neergelegde klachten blijken in strijd te zijn met uw verklaringen en doen afbreuk aan het door u beweerde verloop van uw problemen. Ter zake dient overigens nog opgemerkt te worden dat u van de kwetsieuze documenten enkel kopieën hebt neergelegd. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel vervalste Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keer dat u werd opgebeld en wat de onbekende aan de andere kant van de telefoon toen telkens zei. Aanvankelijk verklaarde u dat de eerste keer dat hij u belde, hij u enkel zou hebben gevraagd mee te werken. Hij zou echter niet hebben gezegd hoe of wat. Tijdens het tweede telefoontje zou de onbekende persoon vervolgens hebben gezegd dat hij u achtervolgde, hij zou uw kledij hebben beschreven en hebben gezegd in welke auto u reed. Toen hij u onmiddellijk daarna voor de derde keer belde, zou hij u hebben gevraagd hem gegevens door te spelen van drie geldwisselaars (CGVS, p.14). Wanneer echter stap voor stap werd ingegaan op uw asielrelaas, stelde u dat u in twee dagen tijd twee keer een telefoontje zou hebben gekregen van een onbekende die u vroeg mee te werken met hem maar niet meer informatie gaf. De derde keer dat u werd gebeld zat u in de taxi en hing u snel op en pas de vierde keer dat u met de onbekende sprak zou hij hebben gezegd waarom hij uw hulp nodig had: namelijk om gegevens van drie klanten van de AIB door te spelen (CGVS, p.15-16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wat betreft het verloop van de gebeurtenissen, stelde u dat u zich eerder had vergist en dat de onbekende persoon u pas de vierde keer meer uitleg had gegeven (CGVS, p.16). Dat is echter geen afdoende uitleg gezien verwacht mag worden dat u zich de dreigtelefoontjes herinnert en het CGVS coherente informatie kan geven wat betreft deze dreigtelefoontjes die u ertoe zouden hebben gedwongen uw land van herkomst te verlaten. Daarenboven stemmen de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor evenmin overeen met de verklaringen die u liet optekenen in de vragenlijst van het CGVS. Uit deze verklaringen blijkt dat u reeds bij het eerste telefonisch contact gevraagd werd om mee te werken door gegevens van drie bekende klanten die bij uw bank een rekening hadden, door te geven. U zou dit

geweigerd hebben, waarna u dezelfde dag nog in de avond teruggebeld werd met dezelfde eis de gegevens van die drie personen door te geven. De volgende dag werd u opnieuw gebeld. U bleek toen achtervolgd te worden; er werd u gezegd met welke auto u reed en welke kleren u aanhad. Uit vrees voor uw leven zou u dan gevlucht zijn (Vragenlijst CGVS dd. 29/03/2012, vraag 5, p.3). Dat u tot drie maal toe een andere versie van de door u beweerde problemen geeft, maakt dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder op de helling komt te staan. Ter zake dient eveneens opgemerkt te worden dat u niet kon zeggen wanneer uw vader voor de laatste keer telefonisch werd bedreigd (CGVS, p.19). Redelijkerwijze kan er nochtans worden verwacht dat u zich bij uw vader zou informeren over de stand van zaken aangaande uw beweerde problemen.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u helemaal niemand van uw collega's of werkgevers zou hebben geïnformeerd over uw problemen omwille van uw werkzaamheden voor de Afghanistan International Bank gezien de dreigtelefoontjes de bank zelf treffen (CGVS, p.17). Het zijn immers klanten van de bank die worden geïnterviewd. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u aanvankelijk niet kon antwoorden wanneer u werd gevraagd wat de onbekende persoon zou kunnen doen met de gegevens die u hem moest bezorgen (CGVS, p.17). Wanneer u nogmaals werd gevraagd wat uw belagers met deze informatie konden doen, gaf u aan dat ze deze informatie misschien wilden hebben met het oog op de ontvoering van deze drie klanten (CGVS, p.21). Hierbij kan men zich echter de bedenking maken dat de onbekende persoon die u telefonisch bedreigde, op die manier wel een groot risico nam. Niets belette u er immers van om de bank en/of deze drie klanten in te lichten over de plannen van de onbekende persoon en zodoende hun eventuele ontvoering te verijdelen. Uw verklaringen ter zake weten dan ook niet te overtuigen.

U stelde voorts dat uw ouders sinds uw vertrek uit Afghanistan regelmatig in Herat, Mazar-e Sharif of in andere Afghaanse steden verblijven om hun veiligheid te garanderen (CGVS, p.8 en 22-23). Wanneer u echter werd gevraagd waarom uw ouders vóór uw vertrek steeds in Kabul zijn gebleven en pas zes maanden na het begin van de dreigtelefoontjes zijn ondergedoken, kon u hiervoor geen uitleg geven (CGVS, p.22-23).

Wat betreft ten slotte de door u aangehaalde moord op uw oom – de echtgenoot van uw tante langs moederskant bij wie u na het begin van uw problemen gedurende enkele maanden bent ondergedoken – dient opgemerkt te worden dat u niet weet door wie hij werd vermoord, noch waarom hij zou zijn vermoord (CGVS, p.21-22). U vermoedde enkel dat hij werd vermoord omdat hij u onderdak had gegeven, wat echter een boude bewering is die u niet wist te concretiseren (CGVS, p.22). Daarenboven legt u geen enkel begin van bewijs neer ter staving van het overlijden van de man van uw tante, laat staan van het feit dat hij zou zijn vermoord.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven. De tegenstrijdige en bedenkelijke verklaringen op het niveau van relevante bijzonderheden in uw relaas eroderen immers de geloofwaardigheid van uw vrees tot vervolging. Hierdoor kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw taskara en de taskara's van uw ouders, bevatten enkel gegevens over uw identiteit en herkomst die niet in twijfel worden getrokken. Uw diploma's en schoolcertificaten hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Ze zijn enkel een bewijs voor de studies die u hebt gevolgd in Pakistan en Kabul. Uw arbeidscontract van de Afghanistan International Bank; uw badge en visitekaartjes van AIB; uw certificaat van de opleiding die u in het kader van uw werk hebt gevolgd in Islamabad en de foto's die werden genomen tijdens deze opleiding; uw rekeninguittreksels en de mail die u hebt gestuurd van uw werk-e-mailadres naar uw privé-e-mailadres, bevestigen enkel uw werkzaamheden voor de AIB als Management Trainee Officer, wat hier evenmin in twijfel wordt getrokken. Uit het attest dat de AIB heeft opgesteld op 29 maart 2012 en dat uw vader heeft aangevraagd, blijkt dat u op 1 februari 2010 bent beginnen werken voor de bank en dat uw contract werd beëindigd in november 2011 omwille van uw plotse verdwijning. Gezien in het attest echter niets wordt gezegd over de reden van uw verdwijning, is het document niet van dien aard een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen. Het rijbewijs van uw vader is ten slotte evenmin van dien aard iets aan de genomen beslissing te veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet alsook een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn tewerkstelling. De functie van verzoeker bij de bank heeft ertoe geleid dat hij bedreigd werd door onbekenden die van hem informatie trachtten los te krijgen. Verzoeker behoort tot een sociale groep die wegens hun tewerkstelling en de daarmee gepaard gaande connecties en kennis de groepering van dienst zou kunnen zijn.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen stelt verzoeker dat hij geen verklaring kan geven waarom hij zich tijdens het verhoor zou vergist hebben over dat datum van zijn laatste werkdag.

Voor wat betreft de klacht aangaande de diefstal van de auto van zijn vader stelt verzoeker dat hij geen invloed heeft kunnen uitoefenen op de inhoud van het document. Hij leefde immers ondergedoken en de politie beslist zelf wat er in de klacht komt, weliswaar op basis van het relaas van de aangever. Het is daarnaast geenszins een vermoeden dat dezelfde groepering waartoe de onbekende beller behoort de auto van de vader van verzoeker heeft gestolen. De vader werd na de diefstal immers opgebeld met de boodschap: *'het is heel gemakkelijk om de auto mee te nemen en de politie kan niets doen. ...het zal ook hetzelfde zijn voor uw zoon, zo kunnen we uw zoon gemakkelijk meenemen.'*

Niettegenstaande de documenten van verzoeker slechts kopieën zijn moeten ze worden beschouwd als een begin van bewijs.

Aangaande tegenstrijdigheden over de telefoontjes met de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd niet kunnen geverifieerd worden. Deze kunnen dan ook niet in rekening worden gebracht om twijfel te zaaien over het asielrelaas.

Verzoeker heeft zijn collega's bij de bank niet ingelicht over de dreigtelefoontjes omdat hij vreesde voor zijn eigen veiligheid.

Verzoekers familie vreest voor hun veiligheid. Daarom wijzigen ze van verblijfplaats en trachten geen regelmaat te steken in de manier waar en waarop ze leven.

Verzoeker is ten slotte van mening dat de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden opdat het Commissariaat-generaal de veiligheidssituatie in Kabul aan een recente beoordeling zou kunnen onderwerpen. De commissaris-generaal spreekt de bevindingen van de vertegenwoordiger van UNHCR die van een latere datum dateren, tegen. De commissaris-generaal dient minstens verzocht te worden na vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de dodencijfers voor te leggen van de stad Kabul.

Verzoeker vraagt ten slotte in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal met het oog op degelijk onderzoek aangaande de veiligheidssituatie in Kabul.

2.2. Verzoeker verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van de problemen die hij zou hebben gehad met een onbekende persoon die hem telefonisch vroeg gegevens door te geven van drie geldwisselaars die klant waren bij de Afghanistan International Bank waar verzoeker werkte.

De Raad stelt echter vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas gelet op de tegenstrijdige en vage verklaringen die hij aflegde over essentiële elementen uit dat relaas.

Zo verklaarde verzoeker op 10 augustus 2011 klacht te hebben ingediend bij de politie tegen de onbekende die hem telefonisch bedreigde. Deze datum staat eveneens aangegeven op het document dat verzoeker neerlegde. Verzoeker stelde ook enerzijds meermaals tot 14 augustus 2011 te hebben gewerkt voor de bank terwijl hij anderzijds stelde dat de dag dat de onbekende persoon hem vroeg gegevens door te spelen van geldwisselaars de laatste dag was dat hij was gaan werken en hij pas nadien naar de politie is gestapt. Dat verzoeker concrete data gaf maar deze niet correct kon plaatsen in het verloop van zijn asielrelaas, tast de geloofwaardigheid van zijn relaas in ernstige mate aan. Bovendien blijkt uit het document dat verzoekers ontslag uit de bank attesteert dat verzoeker nog tot november 2011 bij de bank zou hebben gewerkt. Uit de brief kan immers worden afgeleid dat verzoeker in november 2011 plots verdween zonder voorafgaande melding "(...) *employment contract*

of Mr. Sayed Rafi Sayedzada (...) was terminated due to sudden disappear from the bank without prior information on november 2011.(...)”.

Verzoeker legde voorts tegenstrijdige verklaringen af, niet enkel over het aantal telefoontjes dat hij kreeg maar ook telkens over de inhoud van het gesprek met de onbekende. Aangezien verzoeker drie verschillende versies over deze feiten geeft kan ook hier nog weinig geloof worden aan gehecht. Verzoeker uit dienaangaande kritiek op de vragenlijsten die worden ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar gaat voorbij aan het gegeven dat de inhoud van deze vragenlijst nadat deze werd ingevuld, wordt voorgelezen aan de betrokkene met behulp van een tolk. De asielzoeker verklaart zich vervolgens akkoord met de inhoud van de lijst door deze te ondertekenen, hetgeen *in casu* gebeurde zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheden, deze blijven derhalve onverminderd overeind.

Aangezien het klanten zijn van de bank die worden geviseerd en de dreigtelefoontjes bijgevolg de bank zelf treffen is het niet aannemelijk dat verzoeker niemand van zijn collega's of werkgevers zou hebben geïnformeerd over deze problemen. Dat verzoeker schrik had om over de dreigtelefoontjes te praten is een post-factum verklaring die geenszins kan overtuigen. De bestreden beslissing stelt dienaangaande ook nog vast dat verzoeker aanvankelijk niet kon antwoorden wanneer hem werd gevraagd wat de onbekende persoon zou kunnen doen met de gegevens die verzoeker hem moest bezorgen. Uiteindelijk verklaarde verzoeker dat ze deze informatie misschien wilden hebben met het oog op de ontvoering van deze drie klanten hetgeen weinig geloofwaardig is aangezien niets verzoeker belette om de bank en deze drie klanten in te lichten over de plannen van de onbekende persoon en zodoende hun eventuele ontvoering te verijdelen.

De documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn relaas, meer bepaald de twee klachtenbrieven bij de politie alsook de aangifte van de autodiefstal zijn slechts fotokopieën en hebben alleen al om deze reden geen bewijswaarde aangezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Ten overvloede blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel vervalste Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Waar verzoeker stelt dat hij behoort tot een sociale groep en er om deze reden wel degelijk een nexus is met het Vluchtelingenverdrag dient het volgende te worden opgemerkt. Een vluchteling dient zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep aan te tonen wat verzoeker *in casu* niet doet. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Hoewel de verwerende partij niet tegensprekt dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Zo maakt ICRC een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymmetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het

land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” d.d. 17 augustus 2010 met update van 24 augustus 2011 en update van 11 juli 2012, ter terechtzitting neergelegd). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak overigens op de meest recente richtlijn van UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker bijgebrachte ‘*Situation in Afghanistan and International Protection Needs of Afghans*, Briefing in Afghanistan by Mr. Weil, Senior protection Officer, Representation of UNHCR in Afghanistan , UNHCR Brussels, d.d. 29 november 2011’ doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld. Deze ‘briefing’ bespreekt de situatie in Afghanistan in het algemeen en reikt, los van de algemene opmerking dat ‘*Even Kabul is no longer safe*’, geen elementen aan waaruit blijkt dat er in Kabul sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.3. Ter terechtzitting worden door de verwerende partij twee nieuwe stukken neergelegd (‘SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012’ en ‘SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012’) die een update bevatten van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. De verwerende partij bevestigt ter zitting dat deze update een bevestiging is van de veiligheidssituatie zoals deze beschreven werd in het reeds bestaande document (de update van 24 augustus 2011 toegevoegd aan het administratief dossier) aangezien er inhoudelijk niets gewijzigd is. Aan de verzoekende partij wordt vervolgens de mogelijkheid geboden het document ter terechtzitting in te kijken gedurende de tijd die zij hiervoor nodig acht waarna zij hierop mondeling kan repliceren. Na inzage van de betrokken documenten vraagt de verzoekende partij deze stukken uit de debatten te weren.

2.4. Sub 2.2 werd, refererend aan het document aanwezig in het administratief dossier, reeds vastgesteld dat er vanaf 2010 een afname van het geweld merkbaar was in de hoofdstad Kabul, dit in tegenstelling tot de rest van land. Het ter terechtzitting neergelegde document herneemt deze vaststelling en voegt er aan toe dat deze trend zich in 2011 heeft verder gezet aangezien het aantal incidenten er tijdens dat jaar verminderde ten opzichte van 2010. Het document besluit dat, zoals reeds aangegeven werd in het document van 24 augustus 2011, het geweld in de stad Kabul asymmetrisch is en niet aanhoudend zodat dit niet kan gelijkgesteld worden met een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.5. Aangezien de conclusies in het nieuwe ter terechtzitting neergelegde document van 11 juli 2012 dezelfde zijn als deze in het document van 24 augustus 2012 met name dat er actueel in de hoofdstad Kabul geen binnenlands conflict heerst in de zin van artikel 48/4, §2, dat de verzoekende partij ruimschoots de tijd kreeg het document ter zitting in te kijken en dat de verzoekende partij vervolgens de mogelijkheid werd geboden hier mondeling op te antwoorden, kan niet worden ingezien waarom de stukken uit de debatten dienen geweerd te worden. Op het verzoek wordt derhalve niet ingegaan.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3

van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER